

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7C/303/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223939
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Jánošová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2015:6112223939.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica sudkyňou JUDr. Jarmilou Jánošovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, v konaní práv. zast. Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a** .

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, **z a m i e t a** .

Súd odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu v exekučných konaniach Okresného súdu Banská Bystrica.

Súd spojil postupom podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania na spoločné konanie vecí vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/303/2012 a 7C/311/2012.

Odporca žiadal návrh v plnom rozsahu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami účastníkov, exekučnými spismi tunajšieho súdu 1Er/2046/2009, 1Er/2126/2009 a zistil tento skutkový stav:

Podľa tvrdenia navrhovateľa tento vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V zmysle ustanovenia § 38 a nasledujúcich zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučného poriadku) požiadal súdneho exekútora o vykonanie exekúcie pre svoje pohľadávky vzniknuté neplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere.

Vo veci 7C/303/2012 sa domáhal navrhovateľ náhrady škody z dôvodu, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie jeho exekučného titulu v lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti, pričom exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Poukázal na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v období od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010. Z dôvodu rovnakého porušenia povinnosti stanovenej v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa domáhal svojho nároku aj v konaní 7C/311/2012.

V zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. požadoval od odporcu náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu. Nárok si uplatnil aj písomnou žiadosťou adresovanou odporcovi podľa § 15 ods. 1 zákona.

V článku VII. žalobného návrhu vyčíslil majetkovú škodu ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím a o nej. Tieto náklady predstavovali náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70 Eur, na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40 Eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15 Eur. Spolu požadoval z titulu náhrady škody sumu 125 Eur.

Výška škody bola stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodov, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Z dôvodu ochrany osobných údajov a obchodného tajomstva nie je z jeho strany možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy.

Čo sa týka požadovanej nemajetkovej ujmy v peniazoch (v konaní 7C/303/2012 vo výške 935 Eur a v konaní 7C/311/2012 vo výške 990 Eur) ako primeranú sumu považoval 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, pričom poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR vo veciach náhrady za prietahy v konaní (napr. Nález Ústavného súdu III ÚS 203/06, III ÚS 235/04, III ÚS 347/05). Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadoval z dôvodu, že konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je dostatočným zadostučinením za ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že právnym postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a tiež došlo k vyvolaniu rizika, že neskorým ukončením procedúry dôjde k zániku povinného, prípadne k zmareniu účelu konania, napr. v dôsledku insolventie povinného.

Navrhovateľ ďalej vzniesol námietku predpojatosti okresného súdu vzhľadom k tomu, že vecne aj miestne príslušným vo veci konať je súd, ktorý svojím konaním vyvolal skutočnosť zakladajúcu práva uplatňované touto žalobou.

Odporca žiadal návrh zamietnuť. Poukázal na zmätočnosť návrhu, v ktorom nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní. Ďalej uviedol, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu. Takúto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Zo znenia ustanovenia § 15 a § 16 zákona 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Návrh na súd však navrhovateľ podal ešte pred uplynutím tejto lehoty, keď v prvej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku boli mu doručené dňa 23. 04. 2012. Navrhovateľ neposkytol súčinnosť pri prejednaní jeho návrhu na predbežné prerokovanie nároku, keď nereagoval na výzvu na doplnenie týchto žiadostí. Z týchto dôvodov nárok navrhovateľa odporca nepovažoval za predbežne prerokovaný. Ďalej uviedol, že podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti, právoplatného rozhodnutia v disciplinárnom konaní, v ktorom bolo rozhodnuté o tom, že sa sudca dopustil previnenia, ktoré má za následok prietahy v konaní. Navrhovateľ nepreukázal, že by podal v predmetných exekučných konaniach sťažnosti, alebo že by existovalo také právoplatné rozhodnutie v disciplinárnom konaní alebo rozhodnutie Ústavného súdu, ktoré by konštatovalo porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Z uvedených dôvodov mal navrhovateľ za to, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup tvrdený navrhovateľom v návrhu.

Zároveň vzniesol námietku premlčania v zmysle § 19 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z.

Ku samotnému nároku na náhradu škody uviedol, že predpokladá preukázanie nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nimi, ohľadom čoho navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno.

Čo sa týka požadovanej materiálnej škody, navrhovateľ nepreukázal jej existenciu a nároky, ktoré si uplatňuje, sú len hypotetické.

Kritériá pre výšku nemajetkovej ujmy sú uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.. Navrhovateľ bližšie nekonkretizoval, akým spôsobom došlo konaním súdu ku zániku jeho podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ani ako táto situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy.

Čo sa týka právnickej osoby, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti sú irelevantné v takomto konaní, keďže náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba.

Tiež poukázal na tú skutočnosť, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi tvrdenou škodou a postupom na strane exekučného súdu.

Ďalej poukázal na tú skutočnosť, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťah v konaní. Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu I. ÚS 16/02.

Zo spisu 1Er/2046/09 bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 14. 12. 2009. Dňa 27. 05. 2010 bola zamietnutá z dôvodu, že exekučným titulom je rozsudok stáleho rozhodcovského súdu vydaný na základe zmluvy o úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Exekučný titul zaviazal povinného v časti príslušného poplatku a úroku z omeškania na plnenie nedovolené.

Krajský súd dňa 16. 12. 2010 zrušil prvostupňové rozhodnutie z dôvodu, že pokiaľ má rozhodcovský rozsudok nedostatky, ktoré zakladajú zmätočnosť podľa § 40 písm. a) a b) zákona 244/02 Z. z. je tu dôvod na zastavenie konania ohľadom výkonu rozhodnutia súdom. V danom prípade je vylúčená aplikácia zákona 258/01 Z. z., keďže úver sa vzťahuje na iný účel ako výkon zamestnania. Dňa 14. 01. 2011 bolo následne vydané poverenie pre exekútora.

Zo spisu 1Er/2126/09 tunajšieho súdu bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia súdnym exekútorom na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 28. 12. 2009. Exekučným titulom bolo rozhodnutie stáleho rozhodcovského súdu, ktoré bolo vydané na základe plnenia zo zmluvy o úvere. 26. 05. 2010 bola zamietnutá žiadosť o vydanie poverenia exekútorovi. Rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom krajského súdu dňa 02. 03. 2011 z dôvodu, že nie je zrejmé, či úver bol uzatvorený ako spotrebiteľský, keď v zmluve je povinný označený aj pomocou identifikačného čísla. Následne súd doručil rovnopis návrhu na exekúciu ako aj rozhodnutia krajského súdu povinnému na vyjadrenie v lehote 15 dní, v ktorej sa nevyjadril. Dňa 25. 05. 2011 bolo vydané poverenie. 20. 07. 2011 povinný uviedol, že mu úver bol poskytnutý na osobné potreby.

Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 04. 12. 2013.

Navrhovateľ podaním zo dňa 28. 11. 2013 žiadal zrušiť nariadené pojednávanie a prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a nestranný súd.

Súd jeho návrh na prerušenie konania z tohto dôvodu zamietol rozhodnutím zo dňa 19. 12. 2013. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 01. 2015.

Opätovne súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 27. 03. 2015.

Navrhovateľ sa na pojednávanie nedostavil. Podaním došlým e-mailom dňa 19. 03. 2015 požiadal o prerušenie konania z dôvodu, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie

o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti navrhovateľovi na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, kde ako žalovaný v 1/ rade vystupuje Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti a žalovaná 2/ Pohotovosť s. r. o. Žalovaná v 1/ rade navrhla položiť nasledovné prejudiciálne otázky Súdnemu dvoru EU a to:

1. či môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne predpisy v konaní o výkone rozhodnutia,
2. ak áno, či je jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktorý opisuje žalobca.

Podľa názoru navrhovateľa sa v tomto konaní rieši otázka, ktorá má fundamentálny význam pre vznik nároku na náhradu škody pre posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu - rozhodcovského súdu. Je tu potom daný dôvod podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP na prerušenie konania.

Odporca svoju účasť na pojednávaní ospravedlnil s tým, že súhlasil, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti.

Čo sa týka návrhu na prerušenie konania z dôvodu predloženia prejudiciálnej otázky Slovenskej republiky, Ministerstvom spravodlivosti SR, súdnemu dvoru v konaní 7C/6/2010 Okresného súdu Prešov, dôvod prerušenia, ktorý uviedol navrhovateľ nespadá pod dôvod uvedený v § 109 ods. 1 OSP, podľa ktorého súd musí konanie prerušiť.

Ustanovenie ods. 2 citovaného § 109 OSP upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania. Je na úvahe súdu, či z dôvodov uvedených v tomto zákonom ustanovení preruší konanie, alebo nie. Rozhodujúcim hľadiskom je zásada hospodárnosti konania. Z uvedených dôvodov súd návrh na prerušenie konania aj v tomto prípade zamietol.

Z týchto dôvodov súd konal vo veci samej v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 OSP.

Predmetom sporu boli nároky navrhovateľa v zmysle zákona 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01. 07. 2004.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zodpovedá štát za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Odporca je orgánom konajúcim v mene štátu v zmysle § 4 citovaného zákona ods. 1 písm. a).

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, za nesprávny úradný postup sa považuje, okrem iného, porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

V danom prípade odporca nenamietal, že takýto návrh na predbežné prerokovanie bol podaný odporcom, pričom nedošlo k uspokojeniu nároku navrhovateľa v zmysle jeho návrhu. Namietal predčasnosť podaného návrhu na súd, keď tento návrh bol doručený súdu pred uplynutím 6-mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 1 citovaného zákona.

Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu márne uplynula táto lehota, súd nepovažoval tento argument za dôvod pre zamietnutie návrhu pre predčasnosť.

Ďalej sa súd zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany odporcu vo vzťahu k uplatneným nárokom.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

V zmysle ods. 3 lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku, najdlhšie počas 6 mesiacov.

Nárok na náhradu škody si navrhovateľ odvodzuje od nerozhodnutia súdu v 15-dňovej lehote od podania žiadosti na udelenie poverenia. V danom prípade uplynula táto lehota vo veci 1Er/2046/09 29. 12. 2009 a

vo veci 1Er/2126/09 12. 01. 2010. 3-ročná premlčacia lehota by potom u prvého nároku márne uplynula dňa 29. 12. 2012 a u druhého nároku 12. 01. 2013, pričom návrh na tunajší súd v oboch prípadoch došiel dňa 27. 09. 2012, t. j. pred uplynutím tejto lehoty.

Námietka premlčania potom nebola vznesená dôvodne.

Ďalej sa súd zaoberal otázkou dôvodnosti uplatnených nárokov na strane navrhovateľa.

Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom je preukázanie základných predpokladov vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu a to:

1. porušenia právnej povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe
2. vznik škody
3. príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

V danom prípade sa nepreukazuje zavinenie, keďže citovaná špeciálna právna úprava predpokladá objektívnu zodpovednosť za vzniknutú škodu.

Pod nesprávny úradný postup možno zahrnúť širokú oblasť postupov orgánov mimo vydávania rozhodnutí. Za nesprávny úradný postup možno považovať aj nečinnosť alebo nekonanie orgánu v určitej lehote. V každom konkrétnom prípade však treba skúmať, či je daná nečinnosť ako znak zodpovednostnej skutkovej podstaty so zreteľom na okolnosti prípadu, najmä či orgán mal a mohol konať.

V exekučných konaniach začatých do 31. 05. 2010 bola v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovená 15-dňová lehota iba v prípade udelenia poverenia na vykonanie exekúcie (druhá veta § 44 ods. 2: „Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu.“) Postup súdu v prípadoch, keď dôjde k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, sú systematicky upravené až v nasledujúcej, t. j. tretej vete, kde už zákonodarca žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia súdu neukladá („Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.“)

V danom prípade došlo potom k zamietnutiu žiadosti o vydanie poverenia exekútorovi, pre ktoré rozhodnutie zákonodarca v tej dobe neukladal žiadnu procesnú lehotu.

Na okraj súd uvádza, že aj samotná lehota 15 dní uvedená v § 44 ods. 2, veta druhá, je len procesnou lehotou, pričom Exekučný poriadok za jej prekročenie neuvádza žiadnu sankciu. Pre súd je záväzná len do tej miery, že jej nedodržanie by mohlo byť označené za zbytočný priet'ah v konaní, pričom pre posúdenie zbytočného priet'ahu v konaní je potrebné skúmať aj ďalšie relevantné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti súd poukazuje na novelu Exekučného poriadku zákonom č. 144/2010 Z. z. účinným od 01. 06. 2010, kde v § 44 ods. 2 vo vete druhej bolo doplnené, že táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d).

V danom prípade sa jednalo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d), t. j. o rozhodcovský rozsudok, Ústavoprávny výbor NR SR v uznesení č. 820 z 23. 02. 2010 potrebu tejto novely odôvodnil tým, že prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora v prípadoch, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

Z uvedených dôvodov nemal súd za preukázané, že došlo k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu na strane exekučného súdu v daných prípadoch.

Podľa názoru súdu navrhovateľ nepreukázal ani ďalšie dva predpoklady úspešnosti žaloby, konkrétne vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a vznikom škody. V plnom rozsahu v tomto smere odkazuje na argumenty uvádzané odporcom v jeho písomnom vyjadrení.

Z uvedených dôvodov súd návrh navrhovateľa v plnom rozsahu zamietol.

Súd ešte poznamenáva, že aj keď odporca poukazoval na znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01. 01. 2013 (že navrhovateľ mal preukázať podanie sťažnosti na prieťahy, resp. prešetrovanie vybavenia sťažnosti, právoplatné rozhodnutie ESLP či Ústavného súdu SR), toto ustanovenie má hmotnoprávny charakter. Nemá však retroaktívne účinky, preto nemohlo byť aplikované na prejednávane prípad. Navrhovateľ podal návrh na predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody ešte v roku 2012, kedy sa takýto postup nevyžadoval.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 142 ods.1 OSP. Úspešný odporca si uplatnil náhradu trov konania, ale trovy konania nevyčísli. Zo spisu mu nevyplývajú žiadne trovy konania. Z týchto dôvodov súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 2 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení dvojmo na tunajší súd.

Odvolanie voči uzneseniu, ktorým súd zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP, nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. o) OSP).

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu ho napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v dvoch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa zákona 233/1995 Z.z. a noviel - Exekučný poriadok.